

Arrest

nr. 67 160 van 22 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 11 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VALCKE loco advocaat P. STAELENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Bakongo origine en afkomstig van Luanda. Op 10 jarige leeftijd verhuisde u met uw familie naar Maquelo Do Zombo, Uige. Na de dood van uw vader keerde u met uw moeder terug naar Luanda naar de wijk Golf. U trouwde er, kreeg vier kinderen en werkte in Luanda als taxichauffeur. In december 2009 ging het busje waarmee u reed kapot en vroeg de eigenaar, meneer R.(...), u naar Cabinda te komen en daar met een andere taxibus te rijden. Na aankomst op 15 december 2009 zei meneer R.(...) u dat u hem zou begeleiden met zijn activiteiten. U bracht meneer R.(...) per wagen naar zijn vrienden voor besprekingen en vernam dat het plan was dat

jullie tussen 15 en 20 januari het binnenland in zouden trekken. Op 8 januari 2010 werd de Togolese voetbalploeg aangevallen door het Flec. U was zich bewust van het gevaar en besloot terug te keren naar Luanda waar u op 10 januari aankwam. Gedurende twee maanden ontfermde u zich over uw zieke dochter en bracht haar geregeld naar het ziekenhuis. Op 10 of 11 maart 2010 werd u gearresteerd door de politie. In het politiekantoor vroeg een commandant u of u in Cabinda gewerkt had. U antwoordde bevestigend waarop de commandant u vertelde dat u aangehouden werd. De volgende dag werd u overgebracht naar Projeto Nova Vida en de dag daarna naar Viana. Uw broer bezocht u in de gevangenis en vertelde dat u opgesloten was omwille van meneer R.(...), die zelf onvindbaar was. Er kwamen ook priesters op bezoek in de gevangenis aan wie u uw verhaal deed. Op 25 december 2010 kwam een bewaker u uit de cel halen. Uw broer en één van de priesters stonden u op te wachten en brachten u naar de wijk Popular. Uw broer zei dat u het land diende verlaten. De volgende dag bracht hij u naar de luchthaven waar hij u voorstelde aan de man die met u mee zou reizen. Op 26 december 2010 reisde u per vliegtuig naar België waar u de volgende dag aankwam. Op 28 december 2010 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient er op gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u Angola diende te verlaten omdat u er vervolgd wordt door de Angolese autoriteiten wegens uw vermeende sympathieën voor het Flec (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 9 juni 2011, hierna CGVS, p.). Volgende bedenkingen kunnen evenwel bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal worden gemaakt.

Vooreerst kunnen ernstige bedenkingen worden gemaakt bij uw beweerde verblijf in Cabinda en uw werk daar als chauffeur van meneer R.(...).

Zo blijkt uw kennis van de stad Cabinda uiterst beperkt te zijn. U kon geen enkele straat of gebouw noemen dat u tegenkwam tijdens uw wekenlange verblijf in Cabinda, zelfs niet in de wijken waar u stelt te zijn geweest als chauffeur (CGVS, p. 4 en 5). U was evenmin niet in staat om de luchthaven te beschrijven waar u zowel bij uw aankomst als uw vertrek bent geweest (CGVS, p. 6). U kon slechts drie wijken noemen in Cabinda en daarnaast de benedenstad maar slaagt er niet in om op een overtuigende wijze uit te leggen hoe deze plaatsen liggen ten opzichte van elkaar, van de luchthaven en van de zee liggen (CGVS, p. 4 en p. 6). Nochtans kan van een ervaren chauffeur die ook in Cabinda stad verschillende keren heeft rondgereden (CGVS, p. 3), toch enig inzicht in de indeling en het stratenplan van deze stad worden verwacht. Tenslotte bleek u de volledige naam van meneer R.(...) niet te kennen (CGVS, p. 3), wat toch enigzins vreemd is daar hij volgens uw bewering uw baas was (CGVS, p. 3) en tevens de man van uw buurvrouw (CGVS, p. 2).

Aldus dient te worden geconcludeerd dat uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf en werk in Cabinda niet overtuigend zijn. Bijgevolg kan ook al bij voorbaat worden getwijfeld aan de waarachtigheid van de vervolging die u ten gevolge van uw verblijf en werk in Cabinda zou hebben gekend met de Angolese autoriteiten.

Voorts is het niet waarschijnlijk dat de politie u ervan zou beschuldigen zelf (sympatiserend) lid te zijn van het Flec.

Immers, u bent zelf niet afkomstig van Cabinda (CGVS, p. 1) en ook uw kennis van het Flec en haar doelstellingen en handelingen blijkt quasi onbestaande (CGVS, p. 6). De strijd van het Flec is evenwel in de eerste plaats een strijd van mensen van Cabindese afkomst die vooral in Cabinda vechten voor de onafhankelijkheid van hun grongebied (zie landeninformatie). Bovendien was u volgens uw verklaringen slechts gedurende minder dan een maand in Cabinda en dit voor louter professionele redenen. In afwezigheid van een (etnische) band met Cabinda en een duidelijk motief is het dan ook bevreemdend dat de politie u zou verdenken van betrokkenheid bij het Flec en hun strijd.

Daarbij valt ook moeilijk te begrijpen dat de politie u, volgens uw verklaringen, nooit heeft ingelicht over de reden van arrestatie en u nooit verder heeft ondervraagd naar uw eventuele activiteiten (CGVS, p. 7 en p. 8). Indien ze u daadwerkelijk verdachten van betrokkenheid bij het Flec, zou men immers verwachten dat ze u zouden ondervragen om bewijzen te verzamelen. Louter het feit dat u toegaf dat u in Cabinda heeft gewerkt als chauffeur vormt immers geen enkel bewijs van uw persoonlijke betrokkenheid bij of sympathieën voor het Flec.

Indien de autoriteiten op de hoogte waren van het feit dat u chauffeur was voor een Flec sympathisant is het bovendien verwonderlijk dat de autoriteiten niet zouden proberen om via u meer informatie te krijgen over het Flec en haar leden.

Voortgaande op deze opmerkingen is het derhalve niet erg aannemelijk dat u gearresteerd werd en maandenlang werd opgesloten wegens uw vermeende betrokkenheid bij het Flec, en u daarbij niet werd geïnformeerd over de reden en het verdere verloop van uw zaak.

Tenslotte kunnen nog volgende onwaarschijnlijkheden worden aangehaald die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Zo verklaarde u dat u gedurende negen maanden in Viana werd opgesloten in een cel met twintig medegevangenen (CGVS, p. 7 en p. 8). U kende slechts één medegevangene bij de (voor)naam en bent niet op de hoogte van de redenen waarvoor uw medegevangenen in de cel zaten (CGVS, p. 8). U verklaarde dat het moeilijk was contact te leggen en u vooral sliep en aan uw kinderen dacht (CGVS, p. 8). Het komt totaal niet doorleefd over dat u gedurende die vele maanden gevangenis vrijwel geen van de gedetineerden met wie u de cel deelde leerde kennen.

Gevraagd of u in de gevangenis heeft geprobeerd een advocaat te krijgen antwoordde u dat er niet veel advocaten rondlopen (CGVS, p. 8). Het komt niet erg doorleefd over dat u niet zou proberen een advocaat te krijgen om u te verdedigen, aangezien u volgens uw verklaringen onschuldig was en verder geen informatie kreeg over de reden van uw opsluiting (CGVS, p. 7) en het verdere verloop van uw zaak (CGVS, p. 8). U had van de contacten met uw broer gebruik kunnen maken om een advocaat voor u te regelen en te proberen vrij te krijgen alvorens op illegale wijze uit de gevangenis te ontsnappen.

Tenslotte stelde u geen contact meer te hebben met familie of vrienden in Angola (CGVS, p. 2 en p. 3) en was u dus ook niet op de hoogte van de verdere evolutie van uw situatie in Angola. U zei dat het moeilijk is en u geen nummers heeft (CGVS, p. 3). Dit is echter bevreemdend daar u immers uw broer zag na uw ontsnapping en besloot in samenspraak met hem om te vertrekken (CGVS, p. 8). Het komt niet erg doorleefd over dat u zijn contactgegevens niet zou hebben meegenomen. Wanneer u gevraagd werd of er een precieze reden was dat u zijn gegevens niet meenam kwam u niet verder dan te stellen dat u in de gevangenis geen telefoon had en dat het zo is gegaan (CGVS, p. 9).

Er kan uit hetgeen voorafgaat niet besloten worden dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op et lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Cédula Pessoal wijzigt voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit en herkomst worden in casu immers niet meteen in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat zijn gebrekkige kennis omtrent de topografie van Cabinda-stad niet verwonderlijk is gezien hij niet van de stad afkomstig is, er minder dan een maand verbleef en aldus niet de kans had om de stad goed te leren kennen. Bovendien telt Cabinda stad meer dan 350 000 inwoners en wordt het gekenmerkt door een onregelmatig stratenplan. Verder betoogt verzoeker dat hij heeft verduidelijkt dat hij opgepakt en opgesloten werd omwille van meneer R. die onvindbaar was. Het stilzwijgen van de Angolese politie over de reden en het verdere verloop van verzoekers zaak kan begrepen worden in de context van de berechting van een terroristische organisatie, want zo wordt het Flec beschouwd. Voorts stelt verzoeker dat het niet zo vreemd is dat hij geen contact had met zijn medegevangenen aangezien hij zich tussen hen niet thuis voelde. Hij had immers geen enkele band met het Flec en had ook geen crimineel verleden. Tot slot poneert verzoeker dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt omdat de motieven om hem het statuut van vluchteling en subsidiaire bescherming te ontzeggen niet voldoende ernstig zijn om de beslissing te schragen.

2.2.1.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten. Zo stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn verblijf en werk in Cabinda stad niet aannemelijk zijn. Terecht merkt verweerder op dat er van verzoeker, die verklaarde een aantal weken in Cabinda-stad te hebben verbleven en er verschillende keren te hebben rondgereden als chauffeur van mijnheer R., toch een minimale kennis van de stad kan verwacht worden. Gezien zijn jarenlange ervaring als taxichauffeur kan er toch enig inzicht in de indeling en het stratenplan verwacht worden. Hij kan geen enkele straat of gebouw noemen, kan de wijken ten opzichte

van elkaar, van de luchthaven en de zee liggen. Ook kan hij de luchthaven, waar hij zowel bij zijn aankomst als bij zijn vertrek is geweest, niet beschrijven.

Naast zijn gebrekkige topografische kennis werd ook vastgesteld dat verzoeker de volledige naam van meneer R. niet kent, hoewel het zijn baas was en tevens de man van zijn buurvrouw. Deze vaststelling laat verzoeker ongemoeid. Er kan bijgevolg, zoals de commissaris-generaal terecht oordeelt, geen geloof gehecht worden aan verzoekers voorgehouden verblijf en werk te Cabinda-stad waarop zijn vluchtelingenrechtelijke vrees gebaseerd is.

Verder stelt de commissaris-generaal vast dat het niet aannemelijk is dat verzoeker maandenlang werd opgesloten wegens vermeende betrokkenheid bij het Flec, zonder geïnformeerd te worden over de reden en het verdere verloop van zijn zaak en zonder ooit ondervraagd te worden over zijn activiteiten en over het Flec en haar leden. Waar verzoeker stelt dat hij opgepakt en opgesloten werd omwille van meneer R. die onvindbaar was, is het geen onlogische redenering dat de Angolese politie de chauffeur van een (mogelijk) Flec-lid ondervraagt. De Raad treedt aldus de vaststelling bij dat het verwonderlijk is dat verzoeker nooit ondervraagd werd door de politie omtrent meneer R. en het Flec. Het gegeven dat het Flec wordt aangezien als een terroristische organisatie doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Tot slot stelt de commissaris-generaal dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat verzoeker de naam van slechts één van zijn twintig medegevangenen kent en niet op de hoogte is van de redenen van hun opsluiting, hoewel hij negen maanden met hen in de cel zat. Indien verzoeker daadwerkelijk gedurende negen maanden opgesloten zat met twintig medegevangenen, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat hij een aantal van deze personen bij naam kan noemen alsook de redenen van hun opsluiting zou kennen.

De overige onwaarschijnlijkheden, dat hij niet probeerde een advocaat onder de arm te nemen hoewel hij voorhiel onschuldig te zijn en dat hij geen contactgegevens van zijn familie heeft om op de hoogte te blijven van de verdere evolutie van zijn situatie in Angola, laat verzoeker overigens ongemoeid.

2.2.1.2. Verzoeker voert geen middelen aan met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de overige elementen in het dossier, toont hij niet aan dat wat hem betreft zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

2.2.1.3. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.2.2. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER